

могни да отнесемъ тая торба въ кѣщи, — отвърна Мешко и подаде торбата съ жълтицитѣ на майка си.

Като видѣха толкова много пари, селянитѣ едва ли не се изплашиха.

— Гледай го ти нашъ Мешко, да не му се надявашъ! — чудѣха се селянитѣ.

— Ами това какво е? Гледайте, гледайте, жива маймунка донесълъ.

— Ами тая лъвска кожа, бре Мешко? Ти ли уби тоя лъвъ?

— Азъ, ами че кой другъ ще го убие! — отвърна гордо Мешко.

— Гледайте, и кожа отъ крокодилъ!

Всички зазяха и глъчката утихна. Изведнѣжъ нѣкой закрещѣ:

— Карай, карай, Мешко,
Съ тебъ е Таралежко,
Карай не се бой —
Ти си цѣлъ герой!

Обърнаха се и, като видѣха, че папагалътъ говори, всички останаха смаяни. Дигна се отново глъчка и веселба до небето. Тоя день за цѣлото село бѣше празникъ.

Като си отпочина добре, Мешко една сутринъ полетѣ съ аероплана си къмъ фабриката на аероплани и скоро стигна тамъ.

— А-а-а, това е Мешко, дето взе нашия аеропланъ, — извика единъ отъ майсторитѣ на фабриката.

Мешко изкочи отъ аероплена, свали шапка и рече:

— Господине, вие ми дадохте тоя аеропланъ да полетя малко съ него. Азъ летѣхъ доста много. За всичкото време ви плащамъ наемъ за аероплана.

И Мешко изсипа предъ смаянитѣ фабриканти пълни джебове жълтици.

— За толкозъ много пари ти можешъ да вземешъ аероплана, да си е твой за винаги, храбро момче, — рече фабрикантътъ и погали Мешко.

Мешко се качи зарадванъ на своя аеропланъ и полетѣ назадъ къмъ селото.

Сега Мешко си е въ село. По цѣли дни той разправя на другарчетата си за своитѣ приключения изъ топлинѣ